

0707 – 7. juli

Jeg sa: «Jeg vil bekjenne mine overtredelser for Herren». Da forlot du min syndeskyld. Sal 32: 5.

Er ikke dette i et kort sammendrag hele Skriftens lære om hvordan en fattig synder blir benådet?

Både med uttrykkelige ord og med utallige eksempler har Gud helt fra verden ble til forkynt at det er på denne måten Adams barn skal få komme under Guds nåde. La oss derfor legge nøye merke til ordene som blir brukt!

David sier: «Jeg vil bekjenne mine overtredelser for Herren. Da forlot du min syndeskyld». Det er lett å forstå at her er det ikke tale om bare en utvortes, lettsindig eller utenat lært syndsbejennelse. Nei, her står vi overfor en fattig og knust synder.

Samtidig må vi likevel ha klart for oss at det kan være mange slags bekymringer. Mange bekjenner med en viss anger, en viss bekymring sin synd, men lever likevel fortsatt i mørke. Vi ser dette f. eks. hos kong Saul. Han bekjenner: «Jeg har syndet, for jeg har overtrådt Herrens bud og dine ord». Men han søkte aldri en full forlikelse og samfunn med Gud.

Vi ser det samme hos kong Faraos da han sa: «Jeg har syndet mot Herren deres Gud, og mot dere». Men hele hans erkjennelse hadde bare sin bakgrunn i at det nå allerede var den åttende plagen som sjokkerte og plaget ham. Og ikke fordi han hadde noen trang etter å komme til en forsoning med Israels Gud.

Ja, Kain bekjente også: «Min misgjerning er større enn at den kan forlates meg!» Og med det samme gikk han bort fra Herren, og søkte ikke hans nåde. Det samme ser vi hos Judas. I bitter smerte roper han ut: «Jeg har syndet og forrådt uskyldig blod».

Av alle disse eksemplene ser vi at for at det skal være en rett bejennelse av vår synd, kreves det en klar omvendelse og trang etter et nytt liv med Gud. Det må allerede ha skjedd et Åndens verk i sjelen, så selve synden, som en forbrytelse mot Gud, tynger oss. Slik at vi derfor har behov for å øse vårt hjerte ut for Herren, bekjenne vår synd og be om forlatelse.

Mang en syndens trell kan, som vi har sett, i visse tilfeller i stor anger bekjenne sin synd. Men de er ikke innstilt på å omvende seg. Det er bare tanken på syndens følger som gjør at de angrer. Ikke selve synden, som en forbrytelse mot Gud, som tynger dem. Og de har heller ikke noen trang til å komme i et totalt forsonet forhold til Gud. Derfor fortsetter de da også bare i et liv som syndens trell.

Den rette syndserkjennelsen innebærer at Guds røst har rammet og vekket opp samvittigheten, og drevet sjelen inn under hans rettferdige dom. Men også, som en følge av Guds nåderike innbydelse til forsoning og evangeliets løfter om nåde, fordi han har et håp om å møte barmhjertighet. Og derfor går fram til nådestolen og ber om nåde. Den som overhode ikke vet om noen nåde, som bare kjenner synden og dommen, går ikke fram for Gud.

For at det skal skapes en rett syndsbejennelse, må det altså også finnes en gnist av tro. Så lenge Adam og Eva bare kjente synden og dommen, skjulte de seg for Gud. På samme måte var det også en tid med David. Da holdt han seg på avstand fra Gud, og ville ikke bekjenne synden. Da sier han at

«mine ben ble borttært og jeg stønnet hele dagen». Men, sier han så, «Jeg sa: «Jeg vil bekjenne mine overtredelser for Herren». Da forlot du min syndeskyld».

Den som vil vite hva den rette syndserkjennelse og syndsbejennelse innebærer, skal studere Davids femtiførste Salme. Vi vil bare peke på hvordan han der utgyter sitt hjerte for Herren, og minne om to forhold her. Det er forferdelige, åpenbare synder David har gjort, og gjennom dette påført mennesker mye ondt. Ikke minst har han gjort en fryktelig misgjerning overfor Urias.

Men på tross av dette skal vi merke oss at Gud, og den synd han med dette hadde gjort overfor Gud, lå så sårt inn over Davids hjerte, at han liksom glemmer alt det grufulle han har gjort overfor mennesker, og sier til Herren: «Mot deg, mot deg alene har jeg syndet, og det som er ondt i dine øyne har jeg gjort». Her ser du hvordan et rett, gudfryktig hjerte er!

For det andre er det ikke bare disse grove syndens utbrudd som plager ham. For han ser med stor sorg på selve naturens ondskap i seg. Han går til selve kilden, og sier: «Se, i misgjerning ble jeg født, og i synd har min mor unnfanget meg». Akkurat dette å kjenne selve vår naturs ondskap, kjenne hele sitt vesens forderv, er det aller viktigste.

Så lenge en bare er opptatt med enkelte utslag av synden, men ikke kjenner selve hjertets, hele vårt vesens syndige grunnholdning, kan en nok fremdeles nøye seg med en falsk trøst. Men slik blir en aldri helt fortapt i seg selv, og derfor heller ikke frigjort og frelst i Kristus.

Det viktigste i en sann syndserkjennelse er derfor at en kjenner selve hjertets forderv; den grufulle forakten for Gud, selvsikkerheten, vantroen, hardheten, hykleriet og alt utenomsnakket. Så det svarer nøyaktig til Guds egen beskrivelse av hjertet, som «svikefullt, mer enn noe annet».